

Miért maradt el az Egyetembarátok Egyesületének szombati szakülése?

Az Egyetembarátok Egyesülete, mint a legközelebb héten, a múlt hét szombatjára is szakülést hirdetett. A meghívó, amely valamennyi szegedi lapban megjelent, a következőképpen szól:

Orvosi szakülés. Az Egyetembarátok Egyesületének orvosi szakosztálya és a vele egyesült Szegedi Orvosegyesület folyó hó 13-án a sebészeti klinika tantermében orvosi szakülést tart. Elnököl dr. Kovács József. Tárgyszorozat: 1. Dr. Pogány István: Tapasztalatok a syphilitikus betegek oltási váltólázáról. 2. Dr. Jancsó Miklós: Az idegrendszer ép és kóros pigmentjeinek képződéseiről. Adatok alapján az arzenmérgezés ismeretéhez. Szakülés kezdete délután fél 6 órakor.

A meghívó, amelyhez hasonló hétről-hétre megjelent a szegedi sajtóban, nem kellett fölülteni. Az érdekelt orvosok természetesen vetették és készülettek elmenni erre az ülésre is. Szombaton reggel azonban a következő hírcske jelent meg a szegedi lapokban:

„Az Egyetembarátok Egyesülete orvosi szakosztályának szombati délutáni hirdetett szakülése közbejött akadályok miatt elmarad.”

Az ülést természetesen valóban nem tartották meg és mint ma az esti órában értesülünk, a közbejött akadály nem volt más, mint Méhely Lajos budapesti fajvédő egyetemi tanárnak szombaton ugyanarra az időre hirdetett

előadása, amely időben az Egyetembarátok Egyesülete orvosi szakosztályának szaküléseit tartani szokták és amely időben az elmaradt szakülés is tartatott volna.

Ha az Egyetembarátok Egyesülete orvosi szakosztályának szakülését azért halasztották volna el, mert egy budapesti egyetemi tanár tudományos előadásának meghallgatására kívánt volna alkalmat nyújtani azoknak, akik a szakosztály ülésére eljárnak, ezt természetesen mindenki helyesléssel venné tudomásul. Érthetetlennek tartjuk azonban, hogy az Egyetembarátok Egyesülete rést üt a tudományos munkálkodás folytonosságán azért, hogy néhány hallgatóval esetleg növelje egy már-már egészen lejárt, elfogult és gyűlölt politikai agitáció hallgatóságát. Ez szerintünk nem fér össze az Egyetembarátok Egyesületének hirdetett céljával és valódi programjával, annálval kevésbé, mert a mi tudomásunk szerint az egyesület szívesen veszi igénybe azoknak a támogatását is, akik ellen Méhely tanár folytatja életre-halálra menő agitációját. Az Egyetembarátok Egyesületének élén tudvalevőleg dr. Jancsó egyetemi tanár és dr. Egel tanársegéd állanak.

Hisszük, hogy kerenni fogják az alkalmat mindazok megnyugtatására, akik az elerjedt hír után természetesen a jövőben aggodalommal figyelik az Egyetembarátok Egyesületének ugyanevezett tudományos működését.

Az akadémiai könyvtár alapításának 100-ik évfordulóját ünnepelték.

A Teleki-díjra érdemes mű egy sem akad. — Érdemes néptanítókat alkalmaztak meg.

Budapest, március 15. A Magyar Tudományos Akadémia hétfőn délután ünnepelte az akadémiai könyvtár megalapításának 100 ik évfordulóját. Az ülésen az alapító gróf Teleki nemzetségnek a hölgyekkel együtt 30 tagja jelent meg. Berzeviczy Albert elnöki megnyitása után dr. Ferenczi Zoltán egyetemi tanár, főkönyvtárnok ismertette az Akadémia könyvtárának alapítását. Az Akadémia könyvtárát Teleki József gróf és családja alapította meg 1826 március 16-án, amikor 30.000 kötetre menő könyvtárát és 5000 forint tőkét ajánlott erre a célra föl. Az alapítványt az országgyűlés az 1827. XII. tc.-ben örökölte meg.

A Magyar Tudományos Akadémia hétfőn délután az ünnepi ülést követően összesülést tartott. Főolvasták a Teleki József gróf alapítványból ki-

tűzött drámai pályázat eredményét. Ferenczi Zoltán jelentése szerint a bizottság egy művet sem ajánlott jutalomra, ellenben dicséreivel tüntette ki „A kereszt tövében” című pályaművet. Amennyiben szerző óhajja, a jelítség levelet fölbontják és a dráma szerzőjének nevét nyilvánosságra hozzák. Ezután a báró Wodiáner díjat adták ki két érdemes néptanítónak. A jutalmat ez évben az Akadémia alapjából fejenként kétmillióra emelték föl és Krug Lajos soproni ev. elemi iskolai igazgatónak, valamint Silbert József székesfehérvári r. kath. igazgató-tanítónak ítélték oda. Jutalmazásra ajánlotta az Akadémia a kultuszminiszternek Illési Gyulát, Nemes Ignácot, Nedeszki Ferencet, Fenyvesi Ferencet és Tik Lászlót.

Szerdán foglalkozik a színügyi bizottság a szolnoki pótszezon kérdésével.

Részletesen beszámolt a *Délmagyarország* arról az ajánlatról, amelyet dr. Tóth István, Szolnok város polgármestere tett a szegedi színház igazgatónak. Arról lenne szó, hogy Szolnokon a színház restaurálása után, a jövő szezontól kezdve nagyobbarányú színvételű óhajtanak megteremteni úgy, hogy a szegedi színházról hívják meg a szegedi szezon vége előtt állandó színjátszásra. Ader Zsiga színházigazgató szombaton részletesen referált a polgármesternek az eddigi tárgyalások eredményéről, a polgármester azonban kijelentette, hogy a kérdést saját hatáskörében nem változtathatja meg, mert a szerződés szerint Andornak még júniusban is kellene előadásokat tartani a szegedi színházban. A döntésre a tanács az illetékes, azonban a tanácsnak is ismernie kell előbb a színügyi bizottság álláspontját.

A színügyi bizottságot dr. Gadl Endre kultúr-tanácsnok, aki írásbeli megbízást kapott a polgármestertől a színügyi bizottság elnöki tiszt-

ségének további beállítására, szerda délután öt órára hívta össze. A kultúr-szenáioról nyert értesülések szerint a bizottság szerdai ülésének tárgyszorozatán a rendszeres folyóúgyeken kívül csupán a szolnoki kérdés szerepel.

— A szolnoki javaslatot a szegedi színház-szintársulat szempontjából en feltétlenül előnyösnek tartom — mondotta kérdéstünkre a kultúr-tanácsnok —, mert hiszem, hogy a direktor tud majd olyan szerződést kötni Szolnokkal, amely mellett szegedi szerződését is betarthatja. Legfőképpen amikor Szolnokon játszik a prózai társulat, akkor Szegeden operettek és operákat adnak, viszont ha Szolnok kap operettek, akkor Szegeden lesznek prózai előadások. A terv megvalósítása nagy anyagi könnyebbséget jelentene a szegedi társulat számára, mert biztosan tudom, hogy Szolnok város polgármestere megfelelő állami szubvenciót is ki fog verekedni a kormánytól.

Rablás helyett — mese.

Garas Jenő szörmekereskedő saját maga rendezte a vásárhelyi rablótámadást — rossz üzleti konjunkturák miatt.

Jelentette a *Délmagyarország*, hogy néhány nap múlva, amikor fényes nappal vakmerő rablók jártak dr. Szél Pál alezredes orvos Széchenyi-téri lakásában, riasztó hírek érkeztek Hódmezővásárhelyről, amelyek arról számoltak be, hogy ott ugyanolyan körülmények között újabb vakmerő rablást követtek el. A város egyik legforgalmasabb pontján levő Ga-

ras Jenő szűcsárutüzle-ébe hatoltak be a kora reggeli órákban a beörök, földre tépték a megriadt kereskedőt, szájába egy szörmedarabot tömtek, kezét-lábát összekötötték, ezután pedig hozzálátottak az üzlet kifosztásához, körülbelül 30—40 millió értékű árut vittek magukkal.

A hódmezővásárhelyi rendőrség azonnal

megindította a legszélesebbkörű nyomozást és azonnal értesítette a szegedi rendőrséget, mert hiszen Garas előadása szerint teljesen a szegedihez hasonlóan játszódott le ez a rablás is. Főltűnő volt azonban az, hogy egyszerűen a kereskedő a részletekhez pontos személyleírást adott a két rablóról és ez a személyleírás meg-egyezett a szegedi rendőrség által hivatalosan megállapított személyleírással, másrészt pedig az, hogy a rablás előtti éjszakán még az éjféltőlani órákban is világosságot láttak a járókelők Garas üzletében.

A rendőrségnek azonnal gyanusnak tűnt föl ez a dolog és kétnapos nyomozás után elfogta a rablókat — Garas Jenő szűcsárut kereskedő személyében. Amikor ugyanis a jelek egyre föltűnőbbek lettek, a detektívek vállatvára fogták Garas Jenőt. Garas eleinte nyugodtan válaszolt a kérdésekre, állta a harcot, de később mégis kimerült és össze vissza válaszokat adott. A kereszkérdések ezután teljesen megszavarták. A detektívek látva a kereskedő növekvő zavarát, hirtelen így szóltak rá:

— Na, vallja be Garas ur, maga játszotta el az egész rablókomédiát!

A kereskedő erre megremegett, majd apatikusan, folyamatosan elmondotta a történetek. Nagy konkurrencia van Vásárhelyen a szűcs-szakmában és akármennyit dolgozott, nem tudta állni a versenyt. Ehhez a nehéz állapothoz hozzájött még az egyre súlyosbodó gazdasági helyzet is. Már már ötvenmillióval tartozott hitelezőinek, amikor az újságokban olvasta a szegedi rablás híreit, a tettesek pontos személyleírását, valamint azt, hogy a rablókat nem találja a rendőrség. Akkor fogamzott meg agyában, hogy ő is lejátszik egy ilyen rablási komédiát, tekintettel arra, hogy két biztosító társaságnál 10.000—10.000 pengőre van biztosítva betörés ellen és így a biztosítási összegből helyreállítja majd üzletének egyensúlyát.

Alaposan betanulta a szegedi rablók személyleírását, majd éjszaka bement a boliba, eltüntetett a pulatok alá harmincmillió korona értékű árut. A magával hozott zsineggel a hajnali órákban összekötözte lábait, szörmedarabot dugott a szájába — gondosan vigyázva azonban arra, hogy meg ne fulladjon —, végül összekötötte kezeit is és elvágódott. Így találta rá a reggeli órákban. Kiszabadították kellemetlen helyzetéből, amikor is remegve, izgatottan adta elő a „vakmerő rablótámadást”.

— Mindezt pedig azért tettem, mondotta a detektívek előtt Garas Jenő, — hogy helyreállítsam üzletem egyensúlyát...

A rendőrség pedig befejezte a nyomozást, e fogta a „vakmerő rablókat”. Most pedig megindul a büvvádi eljárás a kereskedő ellen család kísérelte címén.

Amikor ezekről az adatokról értesült a szegedi rendőrség, egyes helyeken azonnal fölmerült az a föltevés, hogy esetleg Szegeden is valami hasonló dolog játszódhatott le. Ezt a föltevést azonban csupán a teljesen laikusok terjesztették és azonnal megdőlt akkor, amikor a rendőrségen kijelentették, hogy a szegedi rablást tárgyi bizonyítékok támasztják alá. A szegedi rendőrség különben olyan pozitív nyomokon halad, hogy körülbelül már ismert Szél alezredes vakmerő rablónak személyét.

A kultuszminiszter előadást tart a DMKE közgyűlésén. Klebelsberg Kunó gróf kultuszminiszter értesítette a polgármestert, hogy a DMKE meghívására április hó 11-én leutazik Szegedre és előadást tart az egyesület közgyűlésén. Arról nem kapott értesítést még a polgármester, hogy a kultuszminiszter mikor pótolja majd a napokra beigért, de elhalasztott látogatását az egyetemi építkezések ügyében.

Viragh székszárdi plébános lett pécsi püspök. Budapestről jelentik: Pécsi püspökké Viragh Ferenc székszárd-belvárosi apátplébánost neveztek ki. Az új pécsi püspök 1869-ben született Bonyhádon, némeiajku szülőktől. 1892-ben szentelték pappá Székszárdon. Innen Pécsre került székesegyházi karkaplánnak. 1901-ben a pécsi szeminárium igazgatója, a teológián ugyanakkor a pedagógia és a szociológia tanára volt. 1907-ben pápai kápláni címet kapott, 1912-ben pedig Paksra ment plébánosnak. Hét évig működött Paksra, ahonnan 1922-ben Székszárdra került plébánosnak. Egy évvel utóbb a koroncói apát címet kapta meg püspökétől. Munkatársra volt több folyóiratnak, sőt egy versesköltete is megjelent. Kinevezése egyházi körökben meglepetést keltett.